

kratek, proti prejšnjim rahel, pojemajoč, in Tone je zahvalil Boga, da se ta potres, po vseh pričinah soditi, konča tako kakor zagrebški. Mnogo škode, mnogo strahu, tuintam je koga tudi strezoval, njemu pa je odprl novo obzorje. Ali to se mora reči, da je osnovan nocojšnji strah. On je trdnega ogrodja in ne strahopetnež, pa skraja, ko se je peljal na vozu, mu je mrgolelo po vseh kosteh in čutil je na licu, kakor bi mu bil kdo natrosil tja vresja in pezdirja. Kaj šele drugim ljudem, ki prirodnih sil ne poznajo! In ko bi jih poznali, kaj bi jim to pomagalo, če jih ne morejo krotiti. Kdo pa jih more spoznati na prvi hip ob takem groznem pojavu, ki zaduši vsako trezno misel, ko le strah in prazna vera in vraža dvigajo peroti!

Skočil je preko plota in kmalu je stal pred stričevo kočo.

(Dalje prihodnjič.)

Črez drugo, črez tretje pogorje.

Črez drugo, črez tretje pogorje
do mene zvonovi zvone,
črez drugo, črez tretje pogorje
želi si moje srce.

Tam mesto je s cerkvico belo, —
v njej deklica mlada kleči;
tik nje ves rádosten ženin
nevestinih išče oči.

Kako njen obraz je obzarjen,
kako ji oči plamene,
kako na to sladko veselje
veselo zvonovi zvoné! . . .

Ah, sreča — kako se usiplje
na njo iz nebeških višin! —
Kako ji je v srcu usahnil
na mene mladostni spomin! . . .

Črez drugo, črez tretje pogorje
zvonovi otožno pojó,
kot z grobov bi speli glasovi
po zadnje, po zadnje slovo! . . .

Roman Romanov.